

LLOP

Personatges

Una dona (una actriu)

El pare / El germà / La germana / Autoritat / Una ballarina de tango / Un fantasma que acompanya (un actor)

.....

ESCENA 1 - PRÒLEG

(L'acció se desenvolupa enmig de l'escenari, amb poca llum)

DONA: Pare? Germà? No sou voltros... Qui sou?... Què és aquest renou? Ets tu, germana? Has tornat de la ciutat?

No hi veig bé. Pare? No hi veig. Només les ombres, aquestes maleïdes ombres... I aquesta remor d'animal ferit?

No ets tu, germà... No ets tu...no, no vull patir. No vull patir més. Pare, me sents? No, tampoc no ets tu...

No ets tu, ni ningú. Només és la foscor i les ombres i aquells lladrucs...

És la foscor que du la remor..., la remor de mort..., no sou voltros..., és aquesta foscor que me mata. Pare? Pare! Pare!

(Silenci)

ESCENA 2 AUTORITAT

AUTORITAT: *Jag frågade dig var är hans dotter. Jag kommer inte att upprepa det igen. Yog frugadę dej vor er jans dottęr. Yog kommer inte at uppripa di iyęn*

GERMÀ: Li dic que no ho sé. Va i ve, entra i surt i no dona massa explicacions. De vegades va a la ciutat..., pot estar dies a tornar. Ella...

AUTORITAT: *Jag varnar dig, det är bättre om du samarbetar. Svava på frågan! Yog vornar dej, di er betrę om dę samarbiter. Svava pu frugan!*

GERMÀ: Deixi en pau a mon pare... No sabem que ha fet ni amb qui va.

PARE: La meva filla viu com pot, com tothom. Fa d'artista...I també altres feines per guanyar-se la vida.

AUTORITAT: *Igen, var är hon? Iyén, vor i jun?*

GERMÀ: Ella? Ella no...

AUTORITAT: *Jag har inte hela dán på mig. Svora!*

Yog jar inte hila dón pu mej. Svora!

GERMÀ: La petita? És només una nina. Quina culpa en té?

AUTORITAT: *Svora! Svora!*

GERMÀ: Pare, no ploris..., tot s'aclarirà..., aquests senyors només volen...

AUTORITAT: *Förr eller senare kommer vi att hitta henne. DU kan hälsa det från oss, var än hon är så kommer vi att hitta henne.*

Førr eler sinare kommer vi at jitta jennø. Dy kan jelsa di fron oss, vor en jon er su kommer vi at jitta jennø.

(Fosc)

(Silenci)

ESCENA 3 CONCLAVE FAMILIAR

DONA: Els heu vist? Són aquí. Són per tota la zona. Sabia que arribarien. Més prest que tard... Pare, Per què plorau? Germà, què ha passat?

GERMÀ: Han vengut.

DONA: Aquí? A ca nostra? Què volien? On és la germana?

GERMÀ: Han vengut i se l'han endut. Pare, deixa de plorar.

DONA: Se l'han endut? On? Qui?

GERMÀ: Eren tres. Tres homes. Duien unes armes que no sabia definir..., i aquells animals terribles i botes altes, i un paper..., una ordre han dit. Cridaven paraules estranyes... Mai no havia sentit ningú parlar d'aquesta manera.

(Pausa) No entenia moltes coses de les que deien. Te cercaven a tu, per haver fet no sé què.

DONA: Malparits...

GERMÀ: Com que no t'han trobat..., s'han endut la germana.

DONA: I què han dit? Només és un nina...On han anat?

GERMÀ: Els veïnats diuen que a la gent que agafen se l'enduen a una espècie de magatzem... un espai molt gran...

DONA: Vaig a cercar-la.

PARE: No!

DONA: Pare...

PARE: Sí, som ton pare i te suplic que no vagis a cap banda.

DONA: Germà...

GERMÀ: Jo no vull dir res.

DONA: Pare, hi he d'anar.

PARE: Si t'agafen no t'amollaran. La teva germana és només un ham. La deixaran fer aviat. A tu te volen per sempre, que no ho veus?

DONA: Jo no he fet res dolent.

PARE: Això no importa. T'has d'amagar...

DONA: Amagar-me on? Germà...

GERMÀ: Si sabés resar, resaria. Ara mateix, me posaria de genolls i resaria tot el que sabés...

DONA: Pare...

PARE: A casa de la doctora...

DONA: Què dius ara?

PARE: Dic que te pots amagar a casa de la doctora. Tot d'una que se faci fosc.

DONA: La doctora? La doctora que...

PARE: Que n'hi ha més de doctores a prop d'aquí?

DONA: No ho vull!

PARE: Per favor...

DONA: Des de quan és com noltros la doctora?

PARE: I com som noltros?

DONA: No vull amagar-me allà. No vull amagar-me a cap banda.

PARE: Ella faria el que fos per la nostra família...

DONA: No vull amagar-me, pare.

PARE: Fes-ho per mi...

DONA: Jo només som una...

PARE: Seran uns dies. La doctora té un lloc...

DONA: Només som..., una artista, una artista amb unes quantes idees... No gaire, però unes quantes idees sí que hi tenc, al cap. I sí, qui més qui menys les coneix. I ells...

PARE: Allà no cercaran.

DONA: Pare...

PARE: Fins que tot se calmi.

DONA: Pare, per favor...

PARE: Seran uns dies...

DONA: Pare, tens la mirada perduda.

PARE: Tot passarà aviat. Tot tornarà a la calma. Uns dies...

DONA: La calma de qui, pare?

PARE: Uns dies, filla... després tot serà com abans.

DONA: La nostra calma..., o la calma d'ells? Germà, tu què hi dius?

GERMÀ: Si sabés resar...

(Silenci)

ESCENA 4 PRESENTACIÓ CUB

(A partir d'ara l'escena transcorre a un lloc fosc. Una mena de cubiculum d'uns dos metres quadrats que a qualche punt té un pany que el tanca)

DONA: Juliol *(Se sent com qualcú obre l'amagatal)* Qui és?

GERMÀ: Som jo. Parla fluix.

DONA: Germà...

GERMÀ: Tenc poc temps. La doctora no vol córrer riscos.

DONA: Heu sabut res de la germana?

GERMÀ: L'han interrogat. No deu haver dit res perquè no l'han amollada.

DONA: I què n'ha de dir ella? Ella què en sap...

GERMÀ: No ho sé... Contar a què te dediques, supòs... Confirmar que ets...

DONA: Que som què, germà?

GERMÀ: Ja saps...

DONA: Una artista? Una dona que mira de ser lliure? Un llop que de vegades va en manada i de vegades camina tot sol?

GERMÀ: Tothom te coneix a la zona. Vares firmar allò... aquella mena de manifest...

DONA: En contra de res. A favor de ser lliure.

GERMÀ: T'he duit menjar per un parell de dies. El pare vendrà aviat.

DONA: Com està?

GERMÀ: Aguanta. Té por, però és fort... Ja el coneixes.

DONA: I la doctora, què hi diu ? No me fii d'ella...

GERMÀ: És l'única opció que tenim per ara. No diu gaire cosa... Mira de no parlar massa amb noltros. I amb tu? No parla amb tu?

DONA: Només me deixa aquell poal..., per a les meves necessitats. Me'l deixa aquí devora i fa dos cops a la paret perquè jo ho sàpiga. Dos cops i se'n va. Me'l deixa l'horabaixa i el recull l'endemà. Calcul que me'l deixa l'horabaixa. *(Pausa)* No deu ser agradable recollir la merda d'un altre. *(Pausa)* Sempre ha estat molt callada aquesta dona. Per què li diuen doctora? Tu ho saps?

GERMÀ: Aquí no cercaran... Però passam pena que qualcú ens vegi. Per això venim tard, quan la fosca no deixa veure ni els moixos.

DONA: Quina hora és?

GERMÀ: Mitjanit.

DONA: M'agrada la mitjanit.

GERMÀ: A aquestes hores no passa ningú per aquests carrers.

DONA: I si hi passa? Si un dia vos hi veuen?

GERMÀ: Si hi passa..., ja pensarem qualche cosa... T'he duit cigarretes...

DONA: Germà.

GERMÀ: Germana.

DONA: No seran uns dies...

GERMÀ: Per què dius això?

DONA: Pensàvem que serien uns dies... Ja duc una setmana en aquesta *(Mira al seu voltant)*, ... en aquesta gàbia.

GERMÀ: És un lloc segur, de moment.

DONA: Parles com si hagués de quedar aquí...

GERMÀ: Ara mateix la zona és seva. I també les zones dels voltants. Són per tot. No és el moment de sortir.

DONA: Per ventura és el moment de lluitar, i no d'amagar-se.

GERMÀ: Si surts ara t'agafaran. De què serviries en les seves mans?

DONA: I aquí? De què serveisc?

GERMÀ: Tot passarà...

DONA: I si no passa?

GERMÀ: Si no passa, ja pensarem qualche cosa. No és el moment de sortir, te dic.

DONA: Per ventura és el moment de plorar.

GERMÀ: T'he duit més llibres... i piles per a la llanterna.

(S'abracen. El germà surt de la caixa i tanca)

DONA: Tanques?

(Pausa)

GERMÀ: És el millor

(Silenci. La dona queda tota sol per uns instants)

ESCENA 5

DONA: Setembre. *(Pausa)* *(Amb un to pujat, gairebé sobreactuant)* També això forma part del meu descobriment..., i per tant, dic que és imperdonable que la veu del poble prediqui l'heretgia; que les masses i la multitud, la incommovable majoria, siguin les depositàries de la llibertat de l'esperit i la moral... i que el vici flueixi de la cultura, igual com de la blanqueria de Molledal flueix tota la pestilència fins al balneari... I la mateixa veu del poble/ (deliri, tractament de la caixa)

(Se sent un renou. Canvia el to)

Qui sou? Pare?

PARE: Filla. Som aquí.

DONA:: Pare.

(S'abracen)

PARE: Parlaves tota sola.

DONA: Repassava el text.

PARE: El text?

DONA: El de l'obra... T'ho vaig contar. L'hem de fer a la ciutat. Te'n recordes?

PARE: T'he duit menjar calent. I més tabac. I una flassada..., aviat refrescarà.

DONA: Com estàs?

PARE: Els genolls me fan mal.

DONA: I a damunt, has d'arribar fins aquí.

PARE: Està a prop, no passis pena. Has acabat els llibres?

DONA: Un parell, però me costa llegir.

PARE: Acosta't, te vull veure.

DONA: He sentit trets d'aquelles armes estranyes, pare.

PARE: Tens els ulls inflats

DONA: Trets de mort, pare...

PARE: Filla...

DONA: A qui?

(Pausa)

PARE: A gent...

DONA: A quina gent?

PARE: A dones com tu.

DONA: Dones que molesten... dones amb ganes de viure... amb ganes de canviar les coses que no van bé...

PARE: Canviar les coses fent teatre?

DONA: No hi ha res més revolucionari que el teatre ara mateix... el teatre, l'art...

(El pare l'acarona)

DONA: Vull sortir d'aquí

PARE: No pots. Ara no...

(Pausa)

DONA: I la petita, com està?

PARE: D'ençà que la van amollar no parla gaire.

DONA: Encara té mal?

PARE: Un poc. A l'esquena. Ja saps... els cops.

DONA: Quan de temps va estar tancada?

PARE: Set setmanes.

DONA: Set setmanes...

PARE: Però no va dir res.

DONA: Què havia de dir, pare? Que la seva germana se puja a un escenari sempre que pot? Que no se resigna a veure com maten la cultura i anul·len les coses que fan pensar, i l'alegria?

PARE: És igual. Deixa-ho anar. Tot el dia demana on ets...Li deim que no ho sabem... Voldria venir a veure't i ja saps... potser la vigilen... Ara mateix seria una imprudència.

DONA: Fes-li una aferrada, pare. Digues-li que aviat ens veurem.

(Pausa)

PARE: Ha quedat gairebé muda. No parla amb ningú. Surt molt poc de casa. Només és un nina.

DONA: Per on me cerquen, pare?

PARE: És còmode el matalàs? La doctora me va dir que ho era...

DONA: Per què li diuen doctora?

PARE: Perquè ho va ser.

DONA: Mai no he sentit que hagi curat ningú de per aquí.

PARE: Diuen que feia feina a un laboratori, a una fàbrica.

DONA: I ara?

PARE: Ara ja no fa feina.

DONA: Ara me duu el poal de la merda. *(Pausa)* Cerquen per tot?

PARE: No ho sé.

DONA: Pare...

PARE: Els primers dies pentinaren la zona... De dalt a baix, de punta a punta. Duen aquells animals... Ho ensumen tot. Miraven per tots els racons. Vaig sentir que després cercaren també per la muntanya...

DONA: N'han agafat més?

PARE: No ho sabem, filla. De les teves... *(Pausa)* de dones artistes no en queda cap per aquí. No sabem si les han agafat o han fugit.

(Pausa)

DONA: Què diu la doctora?

PARE: La doctora calla.

DONA: Millor...

PARE: Te deixa la ribella amb aigua?

DONA: Cada dematí. La ribella, el poal i el pa.

PARE: Així vàrem quedar.

DONA: Un dona complidora.

PARE: Te grates els ulls... te fan mal?

DONA: És la foscor, pare. És aquesta foscor que m'està matant..., i la humitat...

PARE: Vols més flassades?

DONA: Vull papers, per poder escriure..., per poder escriure't, pare. Per dir-te tot el que no tenc temps de dir-te ara... (*Pausa*) No ploris, pare... Tot serà com abans...

PARE: He tornat a resar, després de tant de temps...

DONA: (*Somriu*) Què reses? A qui reses?

PARE: No ho sé. A qualcú que me vulgui escoltar.

DONA: Jo no en sabria...

PARE: Te'n puc ensenyar (*Somriuen i s'abracen*)

DONA: Tot tornarà a ser com abans, pare... Com abans o millor. I ells ja no hi seran. Tal com varen arribar partiran...

(El pare surt de la caixa i abans de partir li torna a parlar)

PARE: He de tancar

DONA: (*Amb la mirada perduda*) T'estim, pare.

(Silenci)

(Torna a quedar tota sola)

ESCENA 6 - DELIRI 1

DONA: Desembre. *(Comença a taral·lejar Just a girl, de No doubt. Ho pot fer d'una manera més pausada que l'original, de manera que es percebi la melodia però que no sigui molt explícita)*

*The moment that I step outside
So many reasons for me to run and hide
I can't do the little things
I hold so dear
Because it's all those little things that I fear*

GERMÀ: *(Espantada)* Què fas cantant? Te senten d'una hora enfora.

DONA: Germà...

(Se miren)

GERMÀ: No cantis massa fort.

DONA: De vegades la doctora posa música. Moltes vegades és música clàssica. La posa a tot volum. A tot volum! *(Canta cridant)* Lascia ch'io pianga Mia cruda sorte / E che sospiri / La libertà ...

GERMÀ: *(intentant tapar-li la boca)* Calla!

DONA: E che sospiri / E che sospiri / La libertà/ Lascia ch'io pianga / Mia cruda sorte / E che sospiri / La libertà...

La coneixes?

GERMÀ: Sé poc de musiques antigues.

DONA: No té mal gust, la doctora.

GERMÀ: És una dona culta.

DONA: I estrany. Tu saps què fa ara? Ara que no fa feina...

GERMÀ: Llegeix, i de vegades passeja.

DONA: M'agradaria que posàs una cançó de ballar... de ballar aferrat.

GERMÀ: I ballaries? Ballaries amb tu mateixa... t'hi veig.

DONA: M'agrada quan somrius.

GERMÀ: No has tocat les taronges. Has de menjar fruita.

DONA: És temps de taronges... i això vol dir que fa cinc mesos que som aquí.

GERMÀ: Cinc mesos i dues setmanes.

DONA: La humitat me mata..., aquest forat humit...

GERMÀ: És el teu refugi. El millor que tenim.

DONA: El meu refugi i la meva presó.

GERMÀ: T'has de tapar.

DONA: La humitat i la foscor...

GERMÀ: Te fan mal els ulls?

DONA: Fins i tot quan dorm.

GERMÀ: Li demanaré qualche cosa a la doctora.

DONA: Què passa a la zona?

GERMÀ: La por s'ha escampat. Però la gent ha de viure.

DONA: La gent hauria de lluitar.

GERMÀ: Lluitar per què? Per a qui?

DONA: Per les que no ens atrevim?... Per les que ens amagam?

GERMÀ: Encara hi ha gent que se casa..., i pagesos que se preparen per sembrar i nins i nines que corren pel carrer, un parell de galls que canten a deshores i qualche història que contar.

DONA: I la meva història, germà? Qui la contarà?... La contaràs tu? ... Va, somriu. Com està la petita...He de partir. Te deix brou calent que ha fet el pare.

DONA: Ara me'l prendré

GERMÀ: I ametlles. Menja ametlles, que estàs més prima.

DONA: Jo me veig igual

GERMÀ: I un poc d'embotit.

DONA: Tanmateix, què té més si estic més magra?

(Pausa)

GERMÀ: Aviat arribarà el solstici d'hivern.

(Pausa)

DONA: I ara? Per què plores? Saps que mai no m'ha agradat aquesta festa.

GERMÀ: Primer la mare...i ara tu.

DONA: Jo no som morta.

GERMÀ: No volia dir això..., però tanmateix no hi seràs.

DONA: El solstici... Fins i tot la paraula és trista.

GERMÀ: Vol dir temps d'estar en família..., i pel pare la família ho és tot.

DONA: M'agrada més quan somrius, germà...

GERMÀ: Fa dies que plou.

DONA: Ho sent. M'agrada sentir la pluja.

GERMÀ: Mai no havia plogut tant.

DONA: Sembla que tot està canviant.

GERMÀ: Cau una aigua estranya, més densa...

DONA: Tot és més dens d'un temps ençà.

GERMÀ: L'aire pesa també. De vegades fa mal respirar.

DONA: Aquí també. *(El germà parteix. Silenci)*

ESCENA 7 - DELIRI 2

(To pujat. Assaja)

Jo no ho diria, Katrina. Un mal nom pot rosegat-te el pit com un corc. I aquest motiu maleït..., no me'l puc treure de damunt! Se m'ha aferrat a la fibra del cor, i me crema i ho arrossega tot com un coragre, no hi ha magnèsia que valgui... Prou! Potser serà massa tard... Ara ja els està bé... Ja els sabrà greu haver enviat un patriota a l'exili...

Ja els sabrà greu... (Canvia el to) no era així..., com puc haver-ho oblidat... Ja els sabrà greu haver enviat... Me falten rèpliques, els ulls de Petra, i d'Hovstad i de Morten... Me manquen els cossos i les veus i l'escalfor de la fusta vella, i d'aquells llums tan grocs...

Me manquen els cossos i les veus i *la calor d'aquells llums tan grocs...*

Era així, Henrik... era així?

Dong, dong, dooooooong, doooooong.....

Feliç any nou..., Katrina; feliç any nou Morten; Hovstad, ets aquí? Au surt d'aquell racó que hem de brindar? Feliç any nou a tots...

Donnnnng, donnnnnng, donnnnng...

Maleïda foscor, que també me capola la memòria...

Donnnnnng, doooooonnnnnng, doooooonnnng

(Silenci)

ESCENA 8 – DELIRI 3

DONA: Abril. Un moment... és un disc això que sona... Encara n'hi ha? No pot ser... *(Comença a cantar 'Tous les garçons et les filles' de Françoise Hardy)*

Et les yeux dans les yeux

Et la main dans la main

Ils s'en vont amoureux

Sans peur du lendemain.

Oui mais moi, je vais seule par les rues,

*L'âme en peine,
Oui mais moi, je vais seule,
Car personne ne m'aime.*

És la veu d'ella...Inconfusible. Estic tornant boja?

(Continua cantant o taral·lejant i entra com en una mena d'estat hipnòtic)

*Tous les garçons et les filles de mon âge
se promènent dans la rue deux par deux
tous les garçons et les filles de mon âge
savent bien ce que c'est d'être heureux
et les yeux dans les yeux et la main dans la main
ils s'en vont amoureux sans peur du lendemain
oui mais moi, je vais seule par les rues, l'âme en peine
oui mais moi, je vais seule, car personne ne m'aime
mes jours comme mes nuits
sont en tous points pareils
sans joies et pleins d'ennuis
personne ne murmure "je t'aime" à mon oreille
tous les garçons et les filles de mon âge
font ensemble des projets d'avenir
tous les garçons et les filles de mon âge
savent très bien ce qu'aimer veut dire*

DONA: Qui sou? Pare? De qui és aquesta ombra?

GERMANA: Som jo.

DONA: I tu qui ets?

GERMANA: Som jo, la teva germana.

DONA: Torn a somiar o és que no m'he despertat encara?

GERMANA: Com estàs?

DONA: *(Emocionada i sorpresa)* Tu? Què hi fas aquí? *(La mira com si no se cregués allò que té davant)* Abraça'm.

GERMANA: Germana...

DONA: Abraça'm fort. (*Pausa*) Però... com pot ser? Com has pogut?

GERMANA: Ningú no sap que he vingut.

DONA: Has mirat que ningú te veiés ? Com sabies que...

GERMANA: Tranquil·la. Vaig sentir el germà i el pare. Se pensaven que dormia i ho vaig sentir tot. Sabia que m'estaven enganant, estava segura que t'havies amagat i que ells sabien on eres. Vaig escoltar com deien que venien cada dos o tres dies i que t'havien de tancar perquè passaven pena que fugissis, perquè si sorties seria pitjor. (*Continuen abraçats*) El més difícil va ser trobar la clau d'aquest maleit forat.

DONA: Abraça'm fort.

GERMANA: (*Gairebé plorant*) N'estava convençuda.

DONA: Sempre has estat molt viva.

GERMANA: Ho sabia, ho sabia...

DONA: Estreny-me fort... (*Ploren*) Estava preocupada.

GERMANA: Estic bé.

DONA: Només ets un nina, tu...

GERMANA: (*Mirant la caixa*) No sé com pots viure aquí...

DONA: Millor ser aquí que caure en les seves mans... me diuen (*Pausa*) Te varen fer mal?

GERMANA: Un poc. Però ja ni me'n record. Ha passat molt de temps.

DONA: On te varen dur?

GERMANA: No ho sé.

DONA: Conta'm com va ser. Conta-m'ho tot.

GERMANA: Me varen tapar el cap. Me varen ficar dins un vehicle. Anàvem molt poc a poc. No sé el temps que va passar. En arribar me varen dur a una habitació, buida, amb les parets molt altes...

DONA: Què més?

GERMANA: Estava tota sola, però de vegades sentia crits, i qualque plor. Aquell lloc feia una olor estranya..., com l'olor de cremat quan intentes dissimular-ho obrint les finestres. *(Pausa)* Vaig perdre la noció dels dies que vaig ser allà. Set setmanes, me varen dir el pare i el germà. Quan me varen tornar a ca nostra també me van tapar el cap, i també se va fer molt llarg. Tampoc no sabia on me duien...

DONA: Va ser culpa meva. Si hagués estat a ca nostra...

GERMANA: Tu mai ets a casa.

DONA: Abraça'm fort te dic... *(Pausa)*. Què fas de bo? Estudies? Què fas?

GERMANA: Estudiï pel meu compte... ja saps.

DONA: Llegeixes?

GERMANA: Tot el que puc.

DONA: Què llegeixes? Conta'm.

GERMANA: El que tenc a mà. El germà me deixa llibres. Novel·les antigues... m'agraden. I també historietes que vaig trobar dins una caixa de la teva habitació, i...

DONA: Què?

GERMANA: Llibres dels teus...

DONA: De teatre?

GERMANA: De teatre, sí. I d'altres...

DONA: Encara hi són? Pensava que el pare se n'hauria desfet.

GERMANA: Hi són.

DONA: Crema'ls.

GERMANA: Tranquil·la, no els trobaran mai.

DONA: No en facis gaire cas, d'aquests llibres. No t'ho creguis tot (*Pausa*) Com va tot per allà fora?

GERMANA: No surt gaire. Ningú surt massa, en realitat. I quan sortim, no mos comunicam com abans. Costa parlar. De vegades qued amb el ros. Ell no entén massa el que està passant i no ha perdut el somriure.

DONA: El ros... quina peça.

GERMANA:: És bon al·lot. (*Pausa*) Darrerament plou. Plou molt i plou sempre...

DONA: Recordes quan te feia ballar amb jo trepitjant bassiots i en arribar a casa el pare ens deia de tot? (*Riuen*) (*Pausa*) I a part de ploure, què més passa per allà fora?

GERMANA: Tot és mig mort, germana. Mig mort i ple de grisor, com si els núvols tapassin les ganes de fer coses. M'entens? (*Mira el seu voltant*) Quant de temps dus, aquí?

DONA: Massa. Aviat farà deu mesos... Podria haver estat pare en aquest temps

GERMANA: Pare? Tu?

DONA: No te'n riguis de jo, descarada.

GERMANA: Au va.

DONA: T'magines? (*Agafa una peça de roba i se la col·loca com una panxa d'embarassada*) De petita volia ser pare.

(*Pausa*)

GERMANA: Diuen que enguany l'estiu s'avança, que aviat arribarà la calor, de cop. Que continuarà fent pluja però també calor. No és estrany?

DONA: Qui ho diu?

GERMANA: No sé, els pagesos, els ocells, el vent...

DONA: Arribarà la calor i m'agafarà en aquest clot...

GERMANA: Has d'aguantar germana...un poc més. Alguna cosa ha de passar.

DONA: Me fan mal els ulls. És com si me clavessin agulles. De vegades els tanc i tot és blanc... De vegades no hi veig... Saps?, Quan me falla la vista tanc els ulls i pens en quan era petita. (*Tanca els ulls i la seva germana l'imita*) Saps com me deien, de petita?

GERMANA: Llop. Te deien llop, germana.

DONA: Tu no eres nascuda.

GERMANA: Però m'ho has contat... i m'ho han contat.

DONA: De petita me deien llop perquè era ben viva i m'agradava la nit.

GERMANA: I per què no lloba?

DONA: No ho sé, però llop m'agrada.

GERMANA: Els sabies imitar molt bé?

DONA: Auuuuuuuu...

GERMANA: Calla, que te sentiran...

DONA: Auuuuuuuuuu...

GERMANA: Per favor (*Mira de tapar-li la boca*)

DONA: I què si me senten? Se pensaran que som un llop de veres...

(*Pausa*)

GERMANA: Fa temps que no en veig cap. Tampoc els sent. D'ençà que han arribat aquells amb les seves bèsties no se senten els llops de la zona. (*Pausa*) No és just que hagi d'estar aquí tancada.

DONA: Just? Ara mateix la justícia són ells.

GERMANA: Noltros en som més... Erem més...

DONA: Però ells guanyen, de moment. La nostra por fa que ells guanyin, no ho veus?

GERMANA: *(Mira la caixa)* Aquest és el pitjor dels exilis.

DONA: Almenys t'he pogut veure. *(Es tornen a abraçar. Pausa)* Com estan les nostres?

GERMANA: Les nostres no hi són ja. Han desaparegut o han fugit..., i tothom guarda silenci. Tothom calla, germana. Ningú no pregunta i si preguntes no te responen! *(Plora. Es tornen a abraçar)*

DONA: Tot passarà. Tal i com han vingut partiran.

(La germana se posa seriosa)

GERMANA: No t'ho volia dir...

DONA: Idò ara m'ho dius.

GERMANA: Encara te cerquen. Varen tornar a ca nostra ahir mateix.

DONA: Varen fer res al pare? Al germà?

GERMANA: Res. Només miraren per tot. Fins i tot al rebost. Com pot ser que cerquin al rebost?

DONA: I a tu? Te vigilen?

GERMANA: Crec que no, però més val que no estigui gaire. És tard i a casa me trobaran a faltar. *(Quan és a punt de partir, s'atura i mira la seva germana)*

GERMANA: He de partir.

DONA: Abraça'm.

GERMANA: Tornaré.

DONA: No t'arrisquis...

GERMANA: No passis pena. Confia en mi.

DONA: Sempre hi he confiat.

(S'abracen. La germana se prepara per partir i mira el pany)

GERMANA: Germana

DONA: Ho sé. Tanca. És millor per a tots.

(Silenci)

(Parla desorientada o somiant)

ESCENA 9 - DELIRI 4

Juliol. Què me desvetlla a aquestes hores? Què és allò que m'obre el cap d'una garrotada? És un fantasma? Són homes? Quants en són? Per què no me volen? Què els he fet? Són homes o són serps? I aquest renou que se me fica a les parpelles i me les xapa..., estic brollant..., el cor me surt del pit..., les urpes, aquestes urpes no són meves..., i jo no he fet res! Jo no som ningú! Endui-vos les serps! I les ordres! De qui siguin... I aquests sacs foradats... i la sang que regalima..., deixau-me en pau..., si estic somiant deixeu-me..., i si ja estic morta, deixau-me també...

(Pausa)

(Desperta. S'acosta a la paret per escoltar la música que se filtra. Comença a cantar 'Qué será, será')

*When I was just a little girl
I asked my mother, what will I be
Will I be pretty
Will I be rich
Here's what she said to me

Que sera, sera
Whatever will be, will be
The future's not ours to see
Que sera, sera
What will be, will be*

*When I grew up and fell in love
I asked my sweetheart, what lies ahead
Will we have rainbows
Day after day
Here's what my sweetheart said*

*Qué será, será
Whatever will be, will be
The future's not ours to see
Que sera, sera
What will be, will be*

(Continua cantant i ara balla amb si mateix al ritme del 'Qué será')

Juliol. *(Pausa)* *(Assenyala algú del públic)* Balles amb jo? Si, tu, balles amb mi?
Na naaaa, na nana naaaa, na na na naaaa, nana nana naaaaaaa.... No vols?
Hahahaha. Na na na naaaaa, na na na na naaaaaaa... iep! ... mitja volta... i
iep! Volta sencera... ballau, ballau, maleïts... hahahaha... deixau-vos endur, que
és estiu i l'estiu està per suar i cantar a la lluna i per beure's l'aire amb la boca
beeeeen oberta... na na naaaaa, na na na naaaaa. Oé! Na na nan naaaa
na na na naaaaaaa.

*Qué será, será
Whatever will be, will be
The future's not ours to see
Que sera, sera
What will be, will be*

GERMÀ: Què és aquest escàndol?

DONA:: Germà?

GERMÀ: Has tornat boja? Sort que el doctor no és a casa!

DONA: Què fas aquí? Com així no ets a la festa de l'estiu?

GERMÀ: Enguany no és com les d'abans... Tot està vigilat. Vigilen els moviments, els balls, els jocs... A més, no estic per festes, germana.

DONA: Balla amb mi. (*Comencen a ballar mentre taral·legen 'Qué será'*) Na na na naaaaa na na na nananannaaaa... No, ballem aquesta que ens feia botar de la cadira! (*Canten i ballen **Stolen Dance***) Balla germà, que és estiu i me bull la sang! (*Ballen una estona, un davant l'altra*)

And I want you

We can bring it on the floor

You've never danced like this before

We don't talk about it, dancing on

Doing the boogie all night long

Stoned in paradise

Shouldn't talk about it

Shouldn't talk about it

GERMÀ: Mai canviaràs. Ni tot el que passa allà fora, ni la foscor, ni aquesta gàbia..., sempre seràs la mateixa germana. T'he duit roba neta. Lleva't aquesta que dus. I aquell formatge que t'agrada tant..., i un poc de...

DONA: Ei, ei..., què és això que amagues?

GERMÀ: Una sorpresa.

DONA: És... oh germà meu...

GERMÀ: L'ha fet el veïnat aquell que té terreny en els límits de la zona. Aquell que li diuen Fideu.

DONA: Sé qui dius, germà. Encara no he oblidat els nostres veïnats.

GERMÀ: El millor vi de la zona.

DONA: No saps com de feliç me fas.

GERMÀ: Espera que la destap.

DONA: Beu amb mi.

GERMÀ: En faré un glopet...

(Pausa)

DONA: Què celebrem?

GERMÀ: No ho sé...

DONA: Idò brindam i prou.

GERMÀ: Tot és estrany. Hi ha famílies barallades entre elles... Els estrangers que viuen al nostre carrer ara no es parlen amb l'arquitecte. Diuen que ell i la seva dona sen van de la llengua. I els germans que duen l'hotel no es relacionen amb ningú d'ençà que aquella gent ha arribat a la zona... Tot és estrany, l'atmosfera pesa més que mai..., i ara aquesta festa, postissa, sense alegria... I plou. Continua plovent

DONA: Trobes que pensen en mi?

GERMÀ: De vegades me demanen.

DONA: I tu què els dius?

GERMÀ: Què no sé res de tu. Què deus haver partit perquè no t'agrada la pluja... (*Pausa*) Ells callen. Saben perfectament que les artistes estau perseguides...

DONA: Feia dies que no venies. Com està el pare?

GERMÀ: Va fent.

DONA: I la petita ... (*Pausa*) Per què calles? Està bé?

GERMÀ: Ha partit.

DONA: On ha partit? Amb qui?

GERMÀ: Tota sola. Se n'ha anat a la ciutat. Viu a un edifici d'aquells que pareixen eixams. Dorm a una mena de niu que li han deixat.

DONA: Aquells edificis horribles, grisos..., d'un gris que fa por.

GERMÀ: Aquí s'ofegava. La vigilaven.

DONA: M'ho temia.

GERMÀ: Allà cercarà feina.

DONA: Supòs que ha fet bé.

GERMÀ: El pare no ho volia... Té por que...

DONA: Passa pena que en realitat no hagi anat a cercar una feina de veritat, o simplement a canviar d'aire... (*Pausa*) Ho entenc.

GERMÀ: Ja saps les idees que té al cap...

DONA: Les idees que jo li he ficat. I aquests maleïts llibres...

GERMÀ: Va partir dient que ella també volia actuar... i ballar.

DONA: Me n'he de sentir culpable, germà?

GERMÀ: No he dit això.

DONA: Culpable que la meva germana petita planti cara a qui no ens deixa viure i vulgui fer coses belles?

GERMÀ: Ningú no té culpa de res... Només dic que se t'hi assembla.

DONA: Podria haver sortit a tu, al pare... O a la mare. Jo pens molt en ella... Maleïda malaltia... Ella es duia bé amb tothom. Mai tenia problemes amb ningú. (*Pausa*) Encara la recordes?

GERMÀ: De tant en tant. Si fos viva...

DONA: No ens estaria passant tot això... És el que penses?

GERMÀ: No ho sé. Fa temps que no sé res.

(*Pausa*)

DONA: Un any. Ahir va fer un any que som aquí. Un any menjant-me la pols que se filtra i que arriba fins aquí. Un any parlant amb els meus propis ossos, que criden i criden i criden i criden i no callen mai i me diuen que no poden més..., un any recitant el text de l'obra que ja no sé si mai farem a la ciutat... Queden teatres a la ciutat, germà? ..., un any recitant sense rèpliques ni ordres del director... (*Pausa*) Recitant en veu alta..., alta però baixa perquè no me senti

la doctora que mai no ha fet de doctora i que ara no sabem què fa... Recitant de memòria perquè no se m'oblidi el text..., per si un dia surt d'aquest forat..., per si de cas, només per si de cas.

GERMÀ: Ets tot allò que ells no volen.

DONA: Un any frenant la ràbia per no estampar-me contra aquests murs i deixar-hi el cervell. Un any amb els seus mesos i dies i sense pentinar-me davant un mirall, sense veure la claror..., un any sencer recollint la ribella que me deixa la doctora, pixant i cagant a un poal, contenint-me per no rebentar la paret amb un crit i demanar-li què en pensa, ell, de tot això..., què en pensa que visqui com una rata atemorida per culpa d'ells..., dels seus... Un any demanant-me què he fet, germà. Un any ballant tota sola.

GERMÀ: Per favor...

(L'abraça. Pausa llarga)

DONA:...La sents? balles?

GERMÀ: Ball...*(Tots dos ballen "Stolen Dance")*... Continues escrivint?

DONA: Tot el que me deixen aquests ulls cada dia més petits.

GERMÀ: Ho podré llegir, qualche dia?

DONA: És un drama.

GERMÀ: Com les pel·lícules que posaven quan encara ens deixaven anar al cinema?

DONA: Com les pel·lícules que posaven quan encara ens deixaven anar al cinema?

GERMÀ: Acabarà bé aquest drama que escrius? *(L'abraça més fort)* Digue'm que acabarà bé. Digue'm que hi haurà un final feliç.

(Pausa)

(Quan el germà està a punt de partir, ella parla)

DONA: No m'agrada la pluja, però si l'olor que deixa.

(El germà tanca la caixa i parteix)

(Silenci)

ESCENA 10

(La dona té febre i delira)

Desembre. *(Pausa)* Sarah Bernhardt, Patti LuPone, Judi Dench, la Dietrich, Carol Channing... potser vull ser rossa i fer 'Hello Dolly!' I actuar i cantar i cantar i cantar... cantar i ser lliure com l'ordi que creix, lliure sense que ni tan sols el mirin, ni el vigilin. Vull ser una fletxa i un batec..., bum, bum, bum, bum. bum, bum, bum..., no sé ni què ni que dic...

(Arriba el pare)

PARE: La febre és alta. Pulmonia? *(Com si parlàs a la Doctora)* Sé que ja fas massa. No sé com agrair-t'ho. No la podem dur a l'hospital. Confiam en tu.

DONA: Bum bum bum..., aquelles serps, una altra vegada... Carol Channing nomia... jo volia ser com ella... Hello Dolly! la cara me crema..., qui sou...

PARE: És la doctora. Ella te curarà.

DONA: Vostè? Coneixeu Sarah Bernhardt? Vos agrada el teatre? Per què me crema la cara... Fora!, per la finestra, senyor Hovstad...

PARE: Ni li facis cas, és la febre.

DONA: Però ella no és una doctora qualsevol... A qui ha curat? No, no ha curat mai una dona com jo. Fora!, per la finestra, senyor Aslaksen... Boteu vos dic!

PARE: Filla...

DONA: En sou ben capaç! Si no don auxili a la veu del poble, m'encalçareu com una llebre perseguida pels gossos...

PARE: És la febre...

DONA: Bum... bum... bum... bum... jo volia representar 'Un enemic del poble' i 'Macbeth' i 'Hello Dolly' també'...

PARE: Te posaràs bé, filla.

DONA: Bum! Què és aquest renou que m'entra dins del cap? No són bombes... és el renou d'una maça. Una maça que me forada el cap...

PARE: D'aquí uns dies estaràs bé.

DONA: Encara som un llop? Bum!

PARE: És aquesta humitat.

DONA: Bum...

PARE: Te curaràs aviat, amb això que t'ha donat la doctora.

(Silenci)

DONA: *(Amb to molt dèbil)* Bum... bum... Quin deute té amb noltros?

PARE: De què parles?

DONA: La doctora, per què ens ajuda?

(La dona continua delirant i sembla que no hi sent, però el pare continua parlant)

PARE: Fa molt de temps. Tu ni tan sols havies nascut. Aquí passaven coses però aleshores noltros... es pot dir que dominàvem la situació. Hi havia idees a defensar, interessos a protegir. No hi va haver morts, però la violència pot tenir moltes cares. Ella no estava en el nostre bàndol.

DONA: *(Amb veu encara més dèbil)* Pare... No són bombes.

PARE: Les nostres famílies estaven lligades. Una amistat que venia de molt enrere, i per a mi això era important.

DONA: No són bombes..., és el meu cap.

PARE: Varem detenir gent... en nom del poble varem confiscar cases... però a ella la vàrem salvar. Aquest és el deute. Tothom té deutes en aquesta part de món.

(La dona queda completament adormida damunt el pare)

(Silenci)

ESCENA 11

DONA: Gener. *(Pausa)* Què m'has duit aquesta vegada, germà?

GERMÀ: És una revista... He pensat que t'agradaria llegir-la.

DONA: *(Mira la revista)* Encara se'n fan d'aquestes?

GERMÀ: Poques.

DONA: Com l'has aconseguit?

GERMÀ: Tenc un amic...

DONA: Ets una capsa de sorpreses.

GERMÀ: La fan fora de la zona.

DONA: Què diu?

GERMÀ: No la vols llegir?

DONA: Vull que m'ho contis tu.

GERMÀ: Els ulls...

DONA: Només estan cansats. Farts de foscor. Me contes què diu la revista? M'agrada escoltar-te.

GERMÀ: Parla dels altres. Estan prenent decisions equivocades. Es barallen entre ells. Hi ha faccions. Però continuen controlant la zona, aquesta i moltes altres. També parla de Les dones que resisteixen S'està organitzant..., als llocs que no ocupen els altres.

DONA: I s'organitzen bé?

GERMÀ: Tot costa molt. Tot du el seu temps.

DONA: Com està la germana?

GERMÀ: Fa temps que no en sabem res. Estam preocupats. Al manco tu...

DONA: Al manco jo som a prop. Amagada, però a prop. Morta en vida, però a prop.

GERMÀ: Germana...

DONA: I tu, com estàs?

GERMÀ: Hi ha dies que la por me guanya.

DONA: Si la por mos guanya, guanyen ells.

GERMÀ: Encara cerquen...

DONA: Cerquen amagades? Amagades com jo?

GERMÀ: Cada cert temps fan batudes. Cerquen als soterranis.

DONA: Cerquen dones que volen fer teatre i ser lliures?

GERMÀ: I davall les rajoles. Cerquen als boscos..., i als pous..., i de tant en tant en troben qualcuna.

DONA: I què fan amb elles?

GERMÀ: De vegades les tanquen. De vegades no se sap. N'hi ha que no tornen. Les agafen i ja no tornen. No tornen a la zona, ni a cap banda. Poetesses, cantants, dones de lletres també... artistes com tu. Dones que creen coses belles. Cerquen a les fàbriques abandonades, d'aquelles que van deixar de funcionar fa cent anys. Al camp... També diuen que n'han vist mortes enmig del bosc... Mortes amb les dents d'aquells animals clavades...

(Pausa)

DONA: Ella estarà bé. Sap cuidar-se. I és més viva que tots ells plegats...

GERMÀ: *(Amb un to molt seriós)* Mortes, al bosc... Amb les dents d'aquelles bèsties clavades al cos.

DONA: Els nostres també vàrem fer coses... *(El germà la mira amb estranyesa)*
... El pare m'ho va contar... No ho vaig somiar. La vaig sentir. No estava delirant... o potser sí, però vaig entendre molt bé el que me deia.

GERMÀ: El pare diu que no era el mateix... que tot ho fèien en nom del poble... de la gent que més ho necessitava.

DONA: Què més has sentit?

GERMÀ: La revista també parla d'art, i de teatre... Te la deix aquí per si després...

(Pausa)

DONA: Què més t'ha contat el pare?

(Pausa)

GERMÀ: Que no vàrem matar ningú...

(Pausa llarga)

DONA: Du-te'n els meus escrits.

GERMÀ: N'estàs segura? No vols escriure més?

DONA: No vull continuar contar allò que no puc viure... N'estic farta. I farta també d'aquesta foscor...

GERMÀ: Aviat...

DONA: Farta d'aquesta nit, que mai no acaba...

GERMÀ: Aviat arriba el solstici.

DONA: Mala època. Més fred, més humitat i més silenci. Un silenci que me rovega el cervell. La doctora deixa de posar música. Saps per què ho fa?

GERMÀ: He de partir.

DONA: Cuida't el pare.

GERMÀ: T'estim, germana.

(Pausa llarga)

ESCENA 12 - DELIRI 5

DONA: *Tous les garçons et les filles de mon âge
se promènent dans la rue deux par deux
tous les garçons et les filles de mon âge
savent bien ce que c'est d'être heureux
et les yeux dans les yeux et la main dans la main
ils s'en vont amoureux sans peur du lendemain
oui mais moi, je vais seule par les rues, l'âme en peine
oui mais moi, je vais seule, car personne ne m'aime*
Hi ha dones que no tornen. Dones que queden al bosc.

(Pausa. Jeu al terra, adormit. Passen uns instants i desperta espantat i suat. Ha tengut un malson. Mira les parets de la caixa. Les toca. Cerca el punt on és la barrera o el pany. Fa força intentant obrir. Comença a cantar el 'Que serà' mentre continua intentant forçar el pany o la barrera. Ho intenta una estona mentre va pujant el to de la cançó. Colpeja el pany amb la llanterna fins que la romp. Crida la cançó i exhala)

*Whatever will be, will be
The future's not ours to see
Qué será, será
What will be, will be*

(Veu que no hi ha manera d'obrir i se dona per vençut)

Qué serà, serà...

(Torna a jeure, exhaust)

DONA: Febrer. *(Pausa)* Germà? Pare? Sou vos? Germana? Sent passes al meu cap. Passes de peus que s'arrosseguen, que s'acosten i després se'n van... *(Pausa)* Deu fer ja tres dies que no ve ningú. Tres o cinc. És estrany. Tres dies, o cinc, i tres nits, o més, sense que no hagi comparegut ningú... Només la doctora amb la ribella, amb l'aigua i el menjar... Tanmateix no tenc gana...

Dong... dong... dong...dong... dong...

(Silenci)

Què és aquest renou? *(S'acosta a la paret per escoltar . Se senten veus però no s'entén el que diuen. S'espanta)* De qui són aquestes veus? Quina llengua parlen? Deuen ser ells. Què demanen? És la doctora qui respon? La doctora pot parlar com ells. I si pot parlar com ells, vol dir que és com ells. *(Se senten uns sons estridents, com de lladrucs)* I aquestes bèsties?

(Se sent com si algú esgarrapàs les parets. La dona s'espanta més i més)

Jo no he fet res dolent. Jo no sé resar.

(Es cobreix el cap a mesura que les esgarrapades sonen més fort. Després aquest renou s'allunya. Silenci. Se senten unes rialles. La dona es destensa una mica, però alena fort. Respira amb dificultat una estona. Es mira l'entreuix. S'ha pixat de por)

(Comença a sonar una peça d'òpera que va pujant de volum)

(Silenci)

DONA: Pare? Què ha passat, pare? Heu trigat molt.

PARE: Ens vigilen de prop.

DONA: Han vengut...

PARE: Ho sé. M'ho ha contat la doctora. Només varen fer unes quantes preguntes. Pregunten per tot i a tothom.

DONA: Vaig sentir aquelles veus i els crits d'aquells animals..., aquelles bèsties. Me vaig espantar, pare. Sabia que no eres tu, que no era el germà, que

no era la doctora... però ella va parlar amb ells. Jo no entenia el que deien, però la doctora sí. Se sentien aquí devora. Eren aquí..., deien aquelles paraules que no entenc. Me cercaven a mi.

PARE: Només feien preguntes. No imaginem que pots ser aquí. De moment, podem estar tranquil·les.

DONA: Què va dir la doctora?

PARE: Res. Els va convidar a beure. Després varen partir.

(Pausa)

DONA: Que beu aquesta gent?

PARE: Licors.

DONA: Què mengen?

PARE: I tu? Què menges? D'allò que te duim en deixes la meitat.

DONA: Sabem res de la petita?

PARE: Diuen que l'han vist per la ciutat i que està bé. A la zona no s'hi ha tornat a acostar.

DONA: Ella se sap cuidar.

PARE: T'he duit flassades.

DONA: La doctora m'ha deixat aquesta ràdio. La ribella, menjar i aquesta ràdio... I una nota escrita perquè vagi alerta a no pujar massa el volum. No vol córrer riscos aquesta dona, eh pare?

PARE: T'està protegint.

DONA: No té lletra de doctora, pare. *(Mira la ràdio i la posa en marxa, s'escolta una música sense lletra)* Escolta. L'encenc només a estones. Me fa companyia. Dona-li les gràcies.

PARE: Filla...

DONA: Ha passat res que no m'hagis contat?

PARE: No podem venir gaire a partir d'ara. Ens vigilen molt.

DONA: Pare...

PARE: La doctora te deixarà menjar cada dia. Hem quedat així. Vendrem quan poguem, el teu germà o jo.

DONA: Vull sortir, pare.

PARE: Ara no. Seria un suïcidi.

DONA: No puc més, pare. Aquesta foscor...

PARE: No hi ha compassió, filla. Ni per a les que troben ni per a les que se deixen trobar...No pots sortir, filla. Ara no. (*S'abracen*) Menja el que t'he duit. Només tens ulls i ossos.

DONA: Ves alerta, pare.

PARE: Tot passarà.

(El pare es fixa en la llanterna rompuda i mira el pany. Ella agafa la llanterna i li dona)

DONA: No ho tornaré a fer. Sé que aquí estic més bé. Cuida't, pare. Fes-li una aferrada al meu germà.

(Silenci)

ESCENA 13 - DELIRI 6

(Música. Surt de l'amagatall. Està somiant. Balla amb sí mateixa. Mira al cel. Balla amb el pare o amb el seu germà. Es lleva la roba. Imagina que és a la mar. Se senten les ones. S'estira a prendre el sol. Interpreta un dels personatges de les obres que havia de representar abans d'amagar-se. Mentrestant, l'actor fa d'una mena de fantasma, una simple presència que el mira i taral·leja 'Wish you were here'. Torna a la caixa. Desperta i veu que continua tancat)

So...

So you think you can tell

Heaven from hell

Blue skys from pain

Can you tell a green field

From a cold steel rail?

A smile from a veil?

Do you think you can tell?

(NO ÉS UN POC DELIRANT, TOT PLEGAT)

Juny. *(Pausa)* A la ràdio només se sent una emissora... notícies amb un idioma que no entenc i un poc de música... Una música estranya, de bases metàl·liques, sempre sense lletra. Cada pic escric menys. Me costa veure el paper..., i aviat farà dos anys..., dos anys a aquesta gàbia..., dong... dong... dong...

He pensat en matar-me. Ho he pensat i m'ho he dit a mi mateixa. Ho he pensat en silenci però jo m'he sentit... També li he dit al germà i m'ha llevat les tises d'arreglar-me el cabell i se les ha endut... He pensat en matar-me, molts de pics, però ara ja no, no tenc forces per viure ni tampoc per morir..., i ja aviat farà...

(Hi ha un canvi de roba que indica un bot temporal)

Aviat farà tres anys. *(Pausa)* I aquest estiu ja no s'escolta música de festa...

I després vendrà l'any nou..., dong... dong... dong... dong...

M'ha semblat escoltar un moix... Deu ser un moix de set vides, o de vuit. Un moix de carrer que ha entrat sense permís..., a mi m'agraden els moixos, però els llops més. De petita m'ho deien ..., m'agradava pasturar de nit i deien que era molt viva, com ells ..., vine aquí, moix, vine amb el llop... De cop i volta he sentit una d'aquelles bèsties que sempre els acompanyen..., fan renous estranys. He deixat de sentir el moix.

I aviat la festa de l'estiu, i ja farà... He perdut la vista i el temps i ja no compt. He oblidat les cançons per ballar que ja mai no tornaran a sonar... *(Pausa)* Què passa amb les cançons que no se ballen? On queden? Cap on van?

I cada vegada se torben més a venir... i els cabells ja m'arriben a les costelles de baix... sé ben cert que les vigilen, per això no poden venir..., sé que no s'obliden de mi... I la meva germana? Com deu estar la petita?

(Pausa)

La doctora me deixa menjar i aigua i una ribella i el poal de la merda i l'ori i ho fa a mala gana... Jo sé que ho fa a mala gana perquè ja no m'avisa, ja no fa els dos cops a les parets..., n'eren dos o n'eren tres? I després vendrà l'any nou..., dong... dong... dong... dong... El germà ja ve poc i el pare..., el pare no ve fa molt de temps.

I s'acosta ja l'estiu i ja farà..., quants d'anys fa? Quants d'anys vençuda per la por? Definitivament vençuda...

(Pausa)

Fa dies que no ve ningú. Només s'acosta la doctora. Diria que és ella... Amb l'aigua i el menjar i el poal de la merda... Quantes setmanes? Quantes setmanes fa que la germana no ve. No ve ningú. De vegades sent música, una música trista, estranya..., i se senten veus, discursos pujats de to..., paraules que no arrib a entendre..., però entenc els lladrucs..., lladrucs de ca magre... lladrucs que són laments..., i els crits, greus, salvatges i metàl·lics a l'hora, aquells aücs del dimoni que fan els animals que els acompanyen.

No sé quin dia som... No sé quin temps fa que no ve ningú. Només la doctora, molt de tant en tant, tot i que les seves passes no sonen igual que abans. La ràdio ja s'ha aturat de cop. Ja no diu res..., ja no me dur el poal, ni la ribella d'aigua, ni el pa..., ja no posa música..., i jo tampoc cant, ni dorm..., en realitat no sé si dorm..., sent passes i més passes..., en el meu cap..., passes que venen i se'n van..., passes fortes..., sent un renou que no conec... Em pix, em pix damunt, no menj i tampoc no tenc gana..., torn a sentir passes... Ets tu,

Katrina? Petra, ets tu? Jo vull ser Carol Channing i fer musicals... Vull actuar per tot el país... Ets tu, Hovstad? Fa temps que he deixat d'escriure...

(S'adorm. Silenci)

(Quan desperta té una caixa devora. La mira. Poc a poc, l'obre. Comença a treure uns quantes fotos i d'altres objectes. Treu una polsera, la mira; Un collar, se'l posa; un mocador que ensuma i se'l posa també, al coll. Treu uns programes de mà d'obres de teatre. Comença a plorar. Treu base blanca de maquillatge, com la que utilitzen els mims. Se la posa, poc a poc. Finalment treu una carta i la comença a llegir. Mou els llavis com si llegís i mentrestant se sent la veu del seu germà)

"Si estàs llegint aquesta carta és que les coses s'han complicat i l'amic que me va donar aquella revista que te vaig dur t'ha donat la caixa que tens davant els teus ulls malmesos. Des de fa temps també ha estat ell qui t'ha acostat el menjar, la ribella, el poal... Ho feia quan podia. (Pausa) La doctora ja no hi és, i ja no tornarà. Podríem dir que se va cansar de viure. Una veïnada la va trobar, penjada, amb el cos gelat. Amb ella se n'ha dut històries grises, sense gaire interès, com la majoria de les que tots acumulam i ens enduim a la tomba; però també qualche episodi més memorable. Has de saber que la doctora i el pare es varen estimar. No sé quant, ni com, i no importa. Però se varen estimar... discretament, en silenci, durant anys...de la manera que s'estimen i s'ajuden les dones de bàndols oposats. Potser el deute que havia adquirit amb noltros per haver-la ajudat quan ho necessitava no era l'única causa que tenia per ficar-te a ca seva i protegir-te de les feres. (Pausa)

Si estàs llegint aquestes paraules és que, per ara, no podrem venir a veure't. Ens vigilen de prop. Feia temps que la pressió era insuportable. Les visites havien esdevingut constants, gairebé diàries, i sempre acompanyades d'amenaques, qualche vegada de cops. Estam bé. Almanco mentre escric aquesta carta, estam bé. Raonablement bé.

(Pausa)

És just que sàpigues un parell de coses que esper te facin sentir més orgullosa que culpable: la teva germana està al capdavant d'aquelles que resisteixen, aquelles que estan a la primera línia i continuen creant coses belles. Tu sabies que tenia tremp, i talent... Tots ho sabíem. I també has de saber que les rebels han començat a invocar-te. T'han convertit en una imatge, en un símbol, en una mena de santa. Algunes pensen que ets morta, d'altres que ets a una de les zones llunyanes, fent teatre i organitzant qualque cosa que acabi amb aquest malson. N'hi ha fins i tot que te consideren un fantasma que espanta l'enemic, una bruixa amb la semblança d'una d'aquelles actrius d'abans... una bruixa que amb el seu esperit farà que els dolents perdin el seny. El teu nom és una icona ara mateix, l'artista que totes volen ser... i justament per això ets un objectiu, prioritari. La diana perfecta.

(Pausa)

A partir d'ara, germana, ja no te demanam res més. No te demanam que t'amaguis més temps, ni que surtis, ni tan sols que visquis o ho deixis anar. No te demanam que continuïs somiant des de la foscor, ni que cerquis la llum. Ja t'hem demanat massa coses i ja ha passat massa temps. El pare està d'acord i te fa arribar el seu amor infinit.

T'estim, i t'estimaré sempre. El teu germà"

(Plora desconsoladament durant una estona. Després torna a mirar la caixa. Treu una tela, la deixa a un costat i atura la mirada en el fons de la caixa. Treu una pistola petita. La mira. S'acosta a la paret, al punt on és el pany/la barrera i comprova que no està tancada)

(Silenci)

(Surt de l'amagatall. Mentre s'escolta una música, comença un diàleg, que en realitat és un soliloqui entre allò que ell diu i allò que pensa o recorda..., coses que ja ha dit. Molt picat. El germà parla però no és a l'amagatall amb ell. És en un segon plànol o mig amagada, entre ombres)

ESCENA 14 - DELIRI FINAL

GERMÀ: *Sent passes al meu cap. Passes de peus que s'arrosseguen, que s'acosten i després se'n van...*

DONA: Me tremolen els ulls...

GERMÀ: *Dong... dong... dong...dong... dong...*

DONA: Me tremolen les mans.

GERMÀ: *Sarah Bernhardt, era Sarah Bernhardt... i Carol Channing i la Dietrich... què bella la Dietrich...*

DONA: Els dies que no són dies ni són nits se'm fan eterns.

GERMÀ: *Volia fer 'Lady Macbeth' i 'Hello Dolly' i 'Un enemic del poble'...*

DONA: I els dits se m'inflen... i l'estómac torna petit.

GERMÀ: *Aviat serà estiu...Un, dos, tres, quants d'anys perduts? Vençuda per la por.*

DONA: No hi veig..., i tampoc sent..., només imagin.

GERMÀ: *La doctora, que en realitat no sé si és doctora, m'ha deixat aquesta ràdio..., la ribella, el menjar i la ràdio.*

DONA: No me vull moure d'aquest racó fins que torni el pare.

GERMÀ: *I que el vici flueixi de la cultura, igual com de la blanqueria de Molledal flueix tota la pestilència fins el balneari... I la mateixa veu del poble/*

DONA: I que me mengin els cucs..., i aquelles maleïdes serps.

GERMÀ: *Només per la por.*

DONA: No record el meu rostre...

GERMÀ: *Balles amb jo?*

DONA: Ni els gestos que abans eren meus, només meus.

GERMÀ: *So... So you think you can tell / Heaven from hell
Blue skies from pain / Can you tell a green field / From a cold steel rail?
A smile from a veil? / Do you think you can tell?*

DONA: Una vida perduda només per la por.

GERMÀ: *De petita me deien llop..., m'agradaven les nits i era ben viva...*

DONA: Una vida perduda i mil preguntes fora resposta... Què he fet jo? Per què som aquí?

(Pausa)

GERMÀ: *Jo som la història d'una dona..., i de milers de dones..., covards o valentes, grises i brillants, dones de silencis i de parla fàcil. Fugides, exiliades de sí mateixes, en sí mateixes..., per amagar-se d'aquesta por insuportable. Dones amb deliris, obstinades..., rebels..., alegres, colpidores, innocents... dones amb els punys tancats, fetes de ràbia i de somriures..., dones que moriren sense veure la llum que s'havien imaginat. Jo som la història d'una dona..., i de moltes..., i de pares que quedaren sense fills i de filles orfes i de dones amb coratge perquè tampoc hi tenien més remei. La història de les idees perdudes i de països derrotats... Jo som aquesta història, escrita a les fosques i entre músiques que de vegades no entenia... una història que un dia qualcú llegirà. Pot ser sigui aviat, quan arribi l'estiu i deixi de ploure.*

(Silenci llarg)

DONA: *(Surt de la caixa, amb la pistola a la mà. Pràcticament no hi veu)*

Pare? Germà? Qui sou?... Germana? Ets tu?

Què és aquest renou? Són aquelles bèsties... No hi veig bé... Pare? ... no hi veig...

Les ombres, aquestes ombres..., no ets tu, germà..., no vull patir...

Pare, me sents? No, no ets tu...És la foscor, pare..., només la foscor de la gàbia..., i les ombres...

(Se senten renous estridents)

Què és aquest renou d'animal ferit? Qui sou? Què feis aquí? Què me voleu fer?
És la foscor... la foscor que du la remor..., No sou voltros, és aquesta maleïda
foscor...

És la foscor que me mata..., No sou voltros..., és aquesta maleïda foscor...
pare?... on ets?

I jo? On som jo? Qui som? Qui voleu que sigui? (*Alça el braç amb la pistola,
apuntant al cel*) En tot cas, aquí me teniu. Tanmateix, només som una dona...
una que val per moltes... O tal vegada un llop. Auuuuuuu!. Veniu. Som aquí.
Veniu!

(*Fosc*)